

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De ijs qui linguam suam non custodiunt. cap. lxxix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A Cum te, ultra quam sat sit, pascis, imprudens hostem pascis. *Delicatorum ciborum copia degravatus, passionum turbini reluctari nullo modo queas. A luxu abhorrete. Ad eas enim actiones trahit, ex quibus depulso somno genit' quiritur. In ingluvie venerea cupiditas insita est. Necessè est vt saginatam carnem extenues. Crassus enim venter tenuem mentem non gignit. Ac praesertim is, qui otium colit, ingenti sobrietate opus habet. Qui libidinis amore atq; ostentationis studio tenetur, à tartarea charibde nō longè abest. Ne sis nescius, leta hac corporis firmitate, atque ingentis felicitatis splendore nihil esse miserius.*

B Summo studio in hoc incumbendum est, vt ventri dominemur. Deus enim est eorum, qui ab ipso vincuntur. Nec fieri potest, vt qui se ipsi addicit, insons maneat.

DE IIS QUI LINGVAM SVAM
custodiunt. CAP. LXXVIII.

C **N**ON loquentur labia mea iniquitatem: nec anima mea medietabitur iniustitiam. Si parcas labiis, prudens eris. Qui custodit linguam suam, custodit animam suam. Altercationem sedat taciturnus. Qui amat vitam suam, parcat ori suo. Peruersum os amputa à te: & iniusta labia expelle à te. Argentum igni probatum est lingua iusti. Iusti sunt omnes sermones tui: nihil in illis sit prauū aut peruersum. A fructibus oris anima viri implebitur bonis: retributio autem labiorum ipsius dabitur ei. Medicina linguae arbor vitae: qui autem conseruat eam, implebitur spiritu. Fagus mellis sermones boni: dulcedo autem eorum, medicamentum animae. Qui custodit os suum & linguam, seruat ex tribulatione animam suam. Lingua mollis confringit ossa. Mors & vita in manibus linguae: qui autem tenent eam, comedent fructus eius. Beatus vir, qui non est lapsus in ore suo. Guttur dulce multiplicat amicos. Quis dabit ori meo custodiam, & super labia mea signaculum certum, vt non cadam ab ipsis, & lingua mea perdat me? Qui odit loquacitatem, extinguit malitiam. Bona diffusa sunt in ore concluso. Dixi, custodiam vias meas, vt non delinquam in lingua mea. Pone Dominum custodiam ori meo, & ostium circumstantiae labiis meis. Sit omnis homo velox ad audiendum, tardus autem ad loquendum. Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir, potens frenare totum corpus suum.

Temperandae linguae studere, libidinosam petulantiam est coercere. Nescitis quantum bonum diuinitus sit consecutus, cui silere liceat. Loquere, si quid silentio praestantius habes. Silentium autem amplectere, vbi silere praestat, quam loqui.

E *Inepta loquacitas pueri iucunda non est, nec verborum contentio. Satis enim superque est vel vnus aduersarius. Sapiens vir, vel tacens, Deum honorat. Parce obsecro inconstanti tuae linguae. Grauior enim linguae, quam pedum lapsus est.*

DE IIS QUI LINGVAM SVAM
non custodiunt. CAP. LXXIX.

A **B**omni verbo iniquo absiste. A flagro linguae occultabit te. Sepulchrum patens est guttur eorum. Disperdet Dominus vniuersa labia dolosa, & linguam magniloquam. Acuerunt linguas suas

114 sicut serpentes. Vir linguosus nō dirigetur in terra. Os tuum abundauit malitia: & lingua tua concirabat dolos. Domine, libera animam meam à labiis iniquis, & à lingua dolosa. F

Provi.
10. Laqueus fortis viro labia ipsius: capitur autem verbis oris sui. Qui labia sua non tenet, supplantans supplantabitur. Sermo molestus suscitatur iras: vir biliguus reuelat consilia in confesso. Os stultorum annunciat mala. Peruersus in ore suo fert perditionē. Vir lingua mutabilis incidet in mala. Labia stulti miscent se rixis: & os eius iurgia prouocat. Os stulti contritio eius: & labia ipsius, ruina animae ipsius. Fovea profunda os iniqui: cui autem iratus est Dominus, incidet in eam. Sicut carbones ad prunas, & ligna ad ignem: sic homo iracundus suscitatur rixas. Propter peccatum labiorum incidit in laqueum peccator. In multiloquio non deerit peccatum. Amputa abs te os peruersum: & iniusta labia procul à te pelle. Stulti intemperantis linguae sunt. Si extraxeris sermonem, exhibit iudicium & pugna. Qui prius respondet quam audiat, stultum se esse demonstrat. G

Eccl. 5. Ne festines in corde tuo: neque cor tuum sit velox ad proferendum sermonē coram Deo. Stultus multiplicat sermones. Qui multiplicat sermones, execrabilis erit.

Eccl. 19. Ut sagitta infixata femori carnis: sic verbum in corde stulti. Crudelis est, qui non conseruat sermones. Ne litiges cum homine loquaci. Terribilis in ciuitate vir linguosus: & ne congeras super ignem eius ligna. Labia pauimento minus graue est, quam à lingua. Flagelli plaga liuorem facit: plaga autem linguae comminuet ossa. Argentum tuum & aurum confusa, & verbis tuis facito stateram, & frænum ori tuo rectum, ianuam & vectes: attende, ne fortè labaris in lingua. Multi ceciderunt in ore gladij, sed non sic quasi qui interierunt per linguam suam. H

Hier. 9. Ne stes in sermone malo. Tetenderunt linguam suam tanquam arcum.
Iac. 3. Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir, potens etiam fræno circumducere totum corpus. Si autem equis fræna in ora mittimus ad consentiendum nobis, etiam omne corpus illorum circumferimus. Et ecce naues, cum magnæ sint, & à ventis validis minentur, circumferuntur à modico gubernaculo, ubi impetus dirigentis voluerit. Ita & lingua, modicum quidem membrum est, & magna exaltat. Ecce quantus ignis quam magnam syluam incendit! Et lingua ignis est, vniuersitas iniquitatis. Lingua constituitur in membris nostris, quæ maculat totum corpus, & inflammat rotam natiuitatis nostræ, inflamata à gehenna. Omnis enim natura bestiarum & volucrum & serpentium & caterorum domantur, & domita sunt à natura humana. Linguam autem nullus hominū domare potest, inquietum malum, plena veneno mortifero. In ipsa benedicimus Deum & patrem, & in ipsa maledicimus homines, qui ad similitudinem Dei facti sunt. Ex ipso ore procedit benedictio, & maledictio. Nō oportet, fratres mei, hæc ita fieri. Nūquid fons de eodem foramine emanat dulcem, & amaram aquam? Nunquid potest, fratres mei, ficus uvas facere, aut vitis ficus? Sic neque falsa dulcem potest facere aquam. Quis sapiens & disciplinatus inter vos? Ostendat ex bona conuersatione operationem suam in mansuetudine sapientiæ. Quòd si zelum amarum habetis, & contentiones sint in cordibus vestris, nolite gloriari, & mendaces esse aduersus veritatē. Non est enim ista sapientia desursum descendēs: sed terrena, animalis, diabolica. Vbi enim zelus & contentio, ibi incōstantia, & omne opus prauum. Quæ autē desursum est sapientia, primū quidē pudica est, deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis cōsentiens, plena misericordia & fructibus bonis, nō iudicans, sine simulatione. Fructus autē iustitiæ, in pace seminatur, faciētibus pacem. I

Naxiā. Immodicus sermo auribus inimicus est, non secus atque immoderatus cibus corpori. Lubricum est hominibus lingua, cum ratione minimè gubernatur.

A Sermo temere profusus integras domos euerit, atq; animas pessumdedit ac perdidit. Ac Chrysof. pecuniarum quidem iactura sarciri rursus potest: sermo autem, ubi semel exilierit, recuperari rursus nequit.

Hirundines domo non excipere, hoc est garrulos homines, ac lingua procaci & petulantia, contubernales minimè facere monemur. Cyrillus.

Mali hominis lingua, lapsus ipsi est. Et David: Lingua tua sicut nouacula acuta fecisti Euseb. dolum. Et rursus: Quid detur tibi, aut quid apponatur tibi ad linguam dolosam? Et rursus: Deus laudem meam ne tacueris: quia os peccatoris & os dolosi super me apertum est. Ps. 51. 119.

Ac rursus: Acuerunt linguam suam sicut serpentes: venenum aspidum sub labiis eorum. 108.

Serpentem aiunt atrocem in lingua aculeum habere. At ille mala hominis lingua atrocior non est. Dicitur etiam lacerta decolor: sed ea non magis decolor est homine ineptè loquaci. Lingua viulenta nihil grauius.

Scorpij morsus remedium admittit: at sermo malus ex nugatoris ore egrediens, immedicabile vulnus proximo infligit. Ignem ardentem extinguit aqua: linguam autem improbam nihil mitigat. Equum duriori ceruice frenum domat: malam autem linguam nullus domare potest. Truculenta fera facile cicuratur: mala autem lingua leniri nequit. Nihil in mundo lingua mala peius est. Maritum cum vxore, domum cum domo, filios cum parentibus, fratres cum fratribus committit. Denique nihil non mali per linguam oritur.

DE DEI POTENTIA.

CAP. LXXX.

C OMINVS Deus tuus in te est, Deus magnus & fortis.

Deprecabor Dominum, qui facit magna & inscrutabilia, & mirabilia absque numero. Si deiiciat, quis edificabit? Si conclusit aduersus hominem, quis aperiet? Scio quia omnia potes: nec quicquam apud te impossibile est. Qui humiles in altum erigit, & eos qui perierunt, exsuscitat. Qui transfert montes, & nesciunt hi, quos subuertit in furore suo. Qui commouet terram de loco suo, & columnæ eius cõcutiuntur. Qui præcipit Soli, & non oritur: & stellas claudit quasi sub signaculo. Qui extendit cœlos solus, & graditur super fluctus maris. Quis est qui de manu eius eruat? Si subuerterit omnia, quis dicturus est ei, Quare sic fecisti? Apud eum sapientia & potentia: ipsi consilium & prudentia: ipse nouit & decipiẽtem, & eum qui decipitur. Adducit cõsiliarios in stultum finem, & iudices in stuporem. Baltheum regum dissoluit: & præcingit fune renes eorũ. Ducit sacerdotes inglorios, & optimates supplantat. Effundit despectionem super principes: & eos, qui oppressi fuerant, releuat.

Arcus fortium superatus est: & infirmi accincti sunt robore. Dominus pauperem facit & ditat: humiliat & subleuat, &c. Deut. 7. Iob. 5.

Tu terribilis es: & quis resistet tibi? &c. Omnes qui in circuitu eius sunt, afferent munera, &c. Quis Deus magnus, sicut Deus noster? tu es Deus, qui facis mirabilia. Potens es, Domine: & veritas tua in circuitu tuo, &c. Quis nouit potestatem iræ tuæ, & præ timore tuo iram tuam dinumerare? Quis loquitur potentias Domini: auditas faciet omnes laudes eius? Suscitans de terra inopem: & de stercore erigens pauperem. Psal. 75. 76. 88. 89.

Qui increpatione sua desertum facit mare, & ponit flumina in ficcum. Quis mentus est pugillo aquas? & cœlos palmo ponderauit? Quis appendit tribus digitis molem terræ: & librauit in pondere montes, & colles in statera? Ecce gentes quasi gutta situlæ, & quasi momentum stateræ reputatæ sunt. Qui sedet super gyrum terræ: & habitatores eius sunt quasi locustæ. Hæc dicit Dominus: Cœlum mihi sedes est, terra autem scabellum pedum meorum. Quæ est ista domus, quam edificabitis mihi, & quis est iste locus quietis meæ? Omnia hæc manus mea fecit: & sunt mea vniuersa hæc, dicit Dominus. Es. 50. 40.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius. Exod. 15.